dlouho, dokud nezanikne zástavní právo, tak je tomu i při exekuci nuceným zřízením práva zástavního, která trvá tak dlouho, dokud nezanikne nuceně zřízené právo zástavní. — Že exekuce tato trvá, tomu svědčí také, že, jak o tom nelze pochybovati, může býti zrušena nebo obmezena (§ 96 ex. řádu).

Za tohoto stavu je příslušnost soudu I. stolice ku projednání této rozepře odůvodněna správnou úvahou rekursního soudu, že se žalující strana cítí poškozena tím, že žalovaná strana podle exekučního titulu, proti dědici Aloisu V. ml. vydobytého, nabyla ve sporném pořadu knihovním exekučního práva zástavního na nemovitosti Aloisu V. st., pokud se týče jeho pozůstalosti patřící, za pozůstalostního řízení před pohledávkou a věcným právem z této pozůstalosti straně žalující připadnuvšími, tudíž pro nároky, které jí příslušely již v čase zůstavitelovy smrti.

Rekursní soud právem usoudil, že se žaloba dotýká svým důvodem zřízení exekučního práva zástavního, a že jenom toto zavdalo podnět žalující straně k této žalobě.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. dubna 1925 č. R I. 1189/24. JUDr. Jan Vála.

HOVORNA.

K otázce reformy finančních prokuratur. Denní tisk věnuje v poslední době zvýšenou pozornost otázce procesního zastoupení státu a veřejností proskočily zprávy, že prý v rámci reformy státní administrativy má také procesní zastoupení fisku býti zásadně reformováno. Psalo se dokonce i o zrušení finančních prokuratur, o samostatném zastupování jednotlivých státních orgánů vlastními úředníky, nebo o odevzdání agendy dnešních prokuratur advokátům.

Plány tyto — pokud vůbec jejich autentičnost může býti připuštěna a pokud vážně přicházejí v úvahu — narážejí na obtíže sotva překonatelné. Jest sice vysvětlitelno, že nejuristé nemohou chápati, proč jednotlivé státní úřady, které mají vlastní úředníky-právníky, právě v nejdůležitějších otázkách právních musejí se obraceti na úřad jiný (tato okolnost jest konečně i s jistou nelibostí pociťována se strany samých konceptních úředníků některých úřadů správních), avšak na druhé straně jest nepochybno, že právní zastupování každého subjektu — a tedy i zastupování samého státu — vyžaduje zvláštních, zcela specielních znalostí, jakých nemají — a konečně ani míti nemohou — nejlépe kvali-

fikovaní úředníci administrativních úřadů. Jest ve vlastním, eminentním zájmu státu, aby svoje procesní zastoupení svěřil jedině orgánu, od kterého potřebnou kvalifikaci může vyžadovati a který vskutku ji vykazuje. Zrušení specielních úřadů zástupčích za současného přidělení jejich agendy administrativním orgánům státním znamená hotové vydání fiskálních zájmů státních v nebezpečí, jehož důsledky předem sotva lze odhadnouti a jest jistě krokem zpět v poměru k dnešní úpravě. Relativně velmi nepatrné výdaje, které dnes procesní zastoupení fisku vyžaduje, mnohonásobně, třeba nepřímo by se zvýšily důsledky nové úpravy. Konečně nelze přehlédnouti, že změna taková nebyla by vzhledem k platným předpisům právním o t. zv. sporech advokátských vůbec možna bez nutné korektury těchto předpisů.

Také praktické provedení druhého plánu, t. j. odevzdání agendy prokuraturní advokátům, sotva přineslo by zlepšení. Jest jisto, že stěží podařilo by se nalézti spravedlivý klíč k podělení všech advokátů a tak právní zastupování státu stalo by se jen zdrojem trpkosti a nevole mezi samými příslušníky tohoto stavu. Podobné obavy jsou dnes pronášeny četnými advokáty. Při našem přepolitisovaném životě veřejném jest jisto, že stranická legitimace i zde přicházela by v úvahu, leckdy snad i na újmu zájmů samého státu. Úprava taková znamenala by dále nepoměrné zdražení právního zastoupení pro stát, které bylo by jistě v křiklavém rozporu s úspornými opatřeními ve státní správě, s nimiž dnes reforma jest spojována. Uvážíme-li, že na př. u české finanční prokuratury v Praze činily celkové náklady při výši punkta 900,000.000·— Kč v minulém roce pouze 0·313% tohoto obnosu, nebude snad vážně tvrzeno, že nová úprava mohla by přinésti nejmenšího zlevnění. K tomu třeba dodati, že finanční prokuratury obstarávají — aspoň v býv. historických zemích — obsáhlou a obtížnou agendu nespornou (zejména v otázkách nadačních a církevních), podávají téměř všem úřadům státním právní porady a zkoumají smlouvy jimi uzavírané, což v shora uvedeném obnosu nedochází výrazu, avšak v případě zrušení finančních prokuratur musilo by na jiné orgány státní býti přeneseno.

Na druhé straně nelze však popírati, že reforma finančních prokuratur jest otázkou naléhavou a že státní správa uvažuje o ní důvodně. Příčinou reformy není jistě dnešní stav prokuratur samotných — v tom směru nelze popříti, že prokuratury jako státní úřady zástupčí právě v nejobtížnější době splnily čestně svůj úkol — jako spíše okolnost, že dnešní, bohatě rozvinutá činnost státní vyžaduje nového právního podkladu pro svoje pro-

cesní zastoupení. Nové úkoly, které státu jsou opět a opět ukládány, vystavují stát možnosti četných sporů a stále vzrůstající agenda finančních prokuratur jest dokladem, že dnešní jejich organisace nutně vyžaduje nové úpravy. Sledujeme-li vývoj finančních prokuratur od polovice minulého století (t. j. od doby vydání instrukce z 13. srpna 1851, resp. t. zv. provisorní služební instrukce z 16. února 1855, č. 34 ř. z.), vidíme, že s rozsahem působnosti státní měnila se i funkce jeho právního zástupce. Jeví-li se s počátku finanční prokuratury spíše jako úřady více finanční, finančním ředitelstvím podřízené, které předem spolupůsobiti mají při vymáhání daní a dávek, mění se postupem doby na procesní zástupce státu ve sporech, které početně stále vzrůstají, kteráž jejich funkce upravena jest konečně dosud platnou služební instrukcí z r. 1898. Tím obnovován jaksi nepřímo u nás významný kdysi úřad královského prokurátora, jako právního zástupce fisku. Úprava, před kterou dnes snad stojíme, jest opět vyvolána potřebou státu, který změnou poměrů ocitá se přečasto ve funkcích, které neměl a nemohl míti na mysli zákonodárce v roce 1898. Sama judikatura našeho nejvyššího soudu z doby nedávné jest toho dokladem. V řadě přečetných otázek, které při nové organisaci finančních prokuratur přicházejí v úvahu, jest i otázka jejich umístění ve státním aparátu. Okolnost, že finanční prokuratury zůstávají stále podřízeny ministerstvu financí, bývá leckdy uváděna za jeden z nedostatků nynější úpravy. Jest jisto, že resort tento zaměstnává dnes prokuratury jen z části a že tyto vcházejí ve styk, snad i relativně častěji, s jinými obory státní správy, zejména se správou železniční, se správou státních domén, se správou poštovní a jinými. Skutečnost tato může však mluviti jen pro samostatné, na ostatních odvětvích státní správy zcela neodvislé postavení (asi obdobné, jakého dnes požívá Státní úřad statistický), nemůže však býti argumentem proti podřízení finančních prokuratur ministerstvu financí, s jehož zájmy finanční prokuratury, hájíce zájem fisku, nejčastěji přicházejí v úzký styk. Ovšem, že třeba požadovati, aby úředníkům finačních prokuratur dostalo se, již vzhledem k obtížným a namáhavým výkonům od nich požadovaným, jakož i vzhledem k zvýšené jejich kvalifikaci v rámci tohoto resortu výminečného postavení, a to i po stránce platové. Bude jistě ve vlastním zájmu státu, aby k těmto zvláště kvalifikovaným právnickým službám, jaké od prokuraturních úředníků požaduje, získati mohl síly nejlepší, což přirozeně předpokládá i jisté finanční oběti se strany státu. Jen za tohoto předpokladu lze doufati, že i našemu státu podaří se vybudovati vzor-

nou instituci, která bude povolána representovati jej před soudy a že stejně, jako v Anglii, budou procesní zástupci státu náležeti k elitě právnického stavu. Není sporu, že základ k této instituci jest již dán a že další vývoj jest snad více v rukou státu samého, na němž záleží, jakého právního zástupce bude míti. Dr. B. Š.

DENÍK.

Druhý sjezd advokátů československých v Brně

měl tento průběh:

V neděli dne 31. května 1925 o ½12. hod. dopolední zahájil předseda sjezdového výboru JUDr. Ladislav Valenta II. sjezd advokátů československých v aule české techniky v Brně za hojné účasti členů a účastníků sjezdu i pozvaných hostů. Přítomni byli zejména: za vládu: ministr spravedlnosti Dr. Josef Dolanský, ministr s plnou mocí pro správu Slovenska Dr. Josef Kállay a ministr pro sjednocení zákonodárství a organisaci správy Dr. Ivan Markovič; president zemské vlády politické Jan Černý, předseda moravského zemského výboru Dr. Ladislav Pluhař; rektor české techniky Dr. inž. Michael Ursíny; za starostu města Brna a městskou radu Dr. Novotný; president nejvyššího soudu Dr. August Popelka a druhý president nejvyššího soudu, zároveň předseda sjezdu československých právníků Dr. Fr. Vážný; generální prokurátor Dr. Gustav Hubáček; děkan právnické fakulty Masarykovy university v Brně Dr. Dobroslav Krejčí; prof. téže právnické fakulty Dr. Jaromír Sedláček v Brně, zároveň jako generální tajemník 2. sjezdu československých právníků; za děkana právnické fakulty Karlovy university v Praze Dr. Karel Herrmann-Otavský; finanční prokurátor v Brně Dr. Jaroslav Peka; president vrchního zem. soudu v Praze Dr. Jiří Hausmann; president vrchního zem. soudu v Brně Dr. Emil Synek; vrchní státní zástupce v Brně Jaroslav Lazar; president zemského finančního ředitelství v Brně Zdeněk Lepař; policejní ředitel Kračmer; zemský velitel generál Podhajský. Z ministerstva spravedlnosti účastnil se sjezdového rokování odb. přednosta Antonín Hartmann a min. rada Frant. Mrština, pak také rada nejvyššího soudu Jaroslav Balzer.

Dále se účastnili sjezdu našeho vzácní hosté spřátelených národností a to: advokáti polští v čele s předsedou vrchní komory advokátní ve Varšavě Drem. Sokolowským, advokáti ze spojeného království Srbsko-Horvatsko-Slovinského a z Francie pro-